

which special attention is paid to the ability to select the meaning of special terms correctly. Taking into account the objective differences in the English and Ukrainian language traditions, the communicative and educational goal of translating legal discourse units in English classes can be achieved through the correct use of variations in translation methods that lie in the use of bilingualism.

Literature:

1. Алтицева Л. Ю. Аналітична деривація як спосіб творення термінів. Термінологічні читання. Тези. К., 1991, с. 86–89.
2. Волкова И. Н. Стандартизация научно-технической терминологии. М.: Прогресс, 1984, с. 286.
3. The Supreme Court of the United Kingdom. Decided cases. URL: <https://www.supremecourt.uk/decided-cases/index.shtml>.

Кльова В. О.

здобувач вищої освіти III курсу

Науковий керівник – Козубай І. В.,

старший викладач

кафедри соціально-гуманітарних дисциплін

Дніпропетровський державний

університет внутрішніх справ

МЕДІАОСВІТА В УКРАЇНІ: ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ

Стрімкий розвиток та оновлення якості освіти це один із пріоритетних напрямків державної політики. Проте, особлива увага приділяється забезпеченню зростання відповідності змісту самої освіти соціальним та економічним системам у світі, що майже завжди змінюються. Серед основних, глобальних напрямів важливу роль займає розвиток сучасної медіаосвіти.

Актуальність даної теми зумовлена появою та швидким розвитком нових медіа у нашому житті. Варто відзначити, що медіаосвіта з'явилася набагато раніше, ніж безпосередньо сам термін, тобто має давню історію.

Щодо вивчення та розгляду даної тематики науковцями, то ми можемо згадати таких вчених, як: Федоров О. В., Шацький С. Т., Луначарський Л. В., Крупська Н. К., Левківський К. М., Онкович Г. В., Сухомлинського В. О., Синьов В., Литвин А, та інші. Також, питання медіаосвіти перебуває у центрі уваги на різних кафедрах та факультетах у багатьох інститутах та університетах. На жаль, у загальноосвітніх закладах освіти приділяють дуже малу частину уваги цьому питанню.

Для формування та практичної реалізації ефективних концепцій медіаосвіти, на думку Коропатника М., важливим є не лише врахування сучасного стану інформаційного суспільства, а й філософсько-педагогічних поглядів теоретиків і практиків [2, с. 159].

Наше дослідження варто розпочати з самого тлумачення поняття «медіаосвіта». Багато науковців у своїх працях висвітлюють таку думку, що медіаосвіта – частина освітнього процесу, спрямована на формування в суспільстві медіакультури, підготовку особистості до безпечної та ефективної взаємодії із сучасною системою мас-медіа, включаючи як традиційні (друковані видання, радіо, кіно, телебачення та ін.), так і новітні (комп'ютерно опосередковане спілкування, інтернет, мобільна телефонія) медіа з урахуванням розвитку інформаційно-комунікаційних технологій [1, с. 32].

Виходячи із визначення, зрозуміло, що метою медіаосвіти в Україні є формування медіа культури у особистостей та у певних груп. Це можуть бути, як родини, різні колективи, так і місцеві громади.

На сьогодні, нагальними проблемами розвитку медіаосвіти в Україні можна вважати:

- її нерозвиненість в закладах формальної освіти;
- недосконалість програм медіаосвіти «для дорослих»;
- відсутність належної уваги до питань підготовки кадрів для медіаосвіти різних типів;
- надмірна відокремленість різних рівнів освіти і різних тематичних освітніх програм, що не відповідає сучасним вимогам відкритості й гнучкості освіти;
- нерозвиненість програм додаткової освіти журналістського профілю [3, с. 39].

Також, необхідно звернути увагу на наступні принципи, завдяки яким може розвиватись медіаосвіта:

- 1) особистісний підхід;
- 2) постійне оновлення змісту;
- 3) орієнтація на розвиток інформаційних технологій;
- 4) пріоритет моральних та етичних цінностей;
- 5) мотивація.

Варто відмітити, що для започаткування і розвитку медіаосвіти в Україні не вистачає матеріальних ресурсів, які потрібні підвищення кваліфікації та перекваліфікації педагогів, для впровадження нових розробок програм, розроблених планів та навчальних матеріалів та деяке оновлення вже наявних речей.

Виходячи з вищесказаного, можна зробити висновок, що медіаосвіта має на меті навчити людей усвідомлювати, аналізувати, розуміти та фільтрувати інформацію; визначати походження джерел інформації; правильно розуміти медіа тексти та переймати щось важливе для себе. Так, можна говорити про те, що сьогодні в Україні є певні практичні та теоретичні доробки та досягнення у цій сфері. Проте, необхідний деякий час для реалізації усіх завдань, а також подолання прогалин та проблем.

Варто підкреслити, що на сьогодні для дієвого впровадження медіаосвіти потрібно усвідомити цілі та мету процесу цього явища в Україні. Потреба у започаткуванні медіаосвіти в Україні визначається насамперед

чинниками, які мають соціально-економічний та соціально-політичний характер.

Література

1. Беляк О. Особливості розвитку медіаосвіти в Україні. *Гірська школа українських Карпат*. 2013. № 8-9. С. 31-33.
2. Коропатник М. Медіаосвіта в Україні: історія і сьогодення. *Сіверянський літопис*. 2016. № 3. С. 159-174.
3. Созанська С., Каленич В. Сучасна українська медіаосвіта: проблеми та перспективи розвитку. *Масова комунікація: історія, сьогодення, перспективи*. 2013. № 3 (3). С. 38-40.

Книш С. В.
здобувач вищої освіти V курсу
Науковий керівник – Головіна О. В.
кандидат історичних наук, доцент
*Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*

МОВА ПРАВА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ

Мовна освіта як галузь прикладної лінгвістики є невіддільним чинником формування кожної особистості, та насамперед зорієнтована на досягнення певного результату. Результатом є:

1. Здобуття мовленнєвої компетенції, як сукупності знань, вмінь, та навичок якими володіє кожна особа.
2. Становлення особистості як мовленнєвої одиниці в процесі здобуття мовленнєвої компетенції.
3. Удосконалення вже наявних вмінь та навичок в процесі підвищення мовленнєвої кваліфікації, шляхом додаткового навчання, фахових курсі, тощо.

Запорукою професійного та досконалого здобуття мовної освіти є вивчення мови права як її інтегральної складової. «Мова права – це складна, багаторівнева підсистема літературної мови зі своїми функціонально-стильовими різновидами та жанрами, з багатим запасом специфічних мовних засобів», стає цілком зрозуміло, чому «лінгвістична підготовка юриста» - це тривалий систематичний процес [3]. Мова права виступає функціональним різновидом літературної мови на ряду з іншими різновидами, з якими ми так чи інакше зіштовхуємося під час здобуття як то дошкільної, середньої та вищої освіти, є основним чинником утвердження, а також формування правової культури.